

[Alfred Jensen.]

rimeligt også i dette forhold at sige: lige for lige, når venskab skal holdes.

Vort andet ændringsforslag går ud på, at der skabes hjemmel for den samme oplysningspligt også for aktieselskabers vedkommende, så de dividender, der udbetales, kommer under betryggende kontrol. Jeg ser ikke rettere, end at hvis man virkelig vil kontrollere de indkomster, det her drejer sig om, må man skride til foranstaltninger af denne art; det er ganske urimeligt at ville nøjes med de oplysninger, man udbeder sig tilsendt.

Jeg anbefaler vore to ændringsforslag til vedtagelse.

Hvad ændringsforslagene i betænkningen angår, giver de mig ikke anledning til ret mange bemærkninger. De går jo alle sammen ud på at imødekomme den kritik, der har været fremsat af de foreslåede skærpede regler, og det vil sige, at man afsvækker det oprindelige lovforslag.

Der er dog et punkt, jeg gerne vil sige et par ord om, og det er ændringen til § 1, hvor det foreslås, at ordet „erhvervsdrivende“ ændres til „skattepligtige“. Det kunne se ud, som om det var en rimelig udvidelse, der her finder sted, men det forekommer mig, at hvis man virkelig ville have fat på de store indkomster, der går uden om ligningen, så var et sådant ændringsforslag ikke nødvendigt. Jeg har ikke forstået lovforslagets bestemmelse sådan, at tanken var, at nu skulle man særlig til at drive klapjagt på de lønmodtagere, der har en beskeden biindtægt, som ikke bliver opgivet, men jeg har opfattet den sådan, at det, det gælder om, er at få fat i de store indkomster, der går uden om skatteligningen, og derfor ser jeg ikke nødvendigheden af den foreslåede ændring. Jeg ved naturligvis ikke, hvordan man agter at administrere bestemmelsen, men jeg vil som sagt ikke tro, at meningen er, at nu skal man til at drive klapjagt på alle lønmodtagere, at tage dem i tur og orden for at få konstateret, om de skulle have et større forbrug, end den indtægt, der opgives fra deres arbejdsgiver, gør det sandsynligt. Jeg vil ikke håbe, man går den vej, for her er der i og for sig kontrol nok. Det er ikke her, der skal sættes ind, det er over for de store indkomster.

Jeg går ud fra, at det forslag, der her er til behandling, og som i denne uge bliver til lov, har fremkaldt nogen forventning om, at man virkelig får fat på indkomster, der nu går uden om ligningen, så at man sikrer samfundet indkomster, som det ellers gik glip af. Hvis lovforslaget har fremkaldt sådanne forventninger, vil det atter betyde, at der næres forventning om, at de hæderlige og ærlige, der opgiver deres fulde indkomst, får lettelse i deres skat. Jeg har ikke hørt noget om, hvordan man forestiller sig dette. Jeg kan ikke af betænkningen se, hvor meget man regner med der indvindes for staten ved at gennemføre de foreslåede kontrolforanstaltninger, men jeg vil dog mene, at de, hvis de administreres rigtigt, vil betyde, at statens indkomster forøges. Men det må vel så medføre, at vi må revidere den skala, der findes i udskrivningsloven, så lønmodtagere og andre får en lettelse i deres skat. Jeg er klar over, at hverken tiden eller denne anledning gør det muligt at komme med ændringsforslag til udskrivningsloven, men jeg mener, at skatteyderne og offentligheden har krav på at få at vide, hvilke tanker man gør sig om anvendelsen af det provenu, der må blive resultatet af den skærpede kontrol. Jeg mener, at man må have sådanne oplysninger, for det skulle nødig gå sådan, at man sikrer sig, at personer, der ikke har betalt skat, kommer til at betale, men andre får lov til fortsat at yde de samme skattebeløb til kommune og stat. Det vil virke i allerhøjeste grad utilfredsstillende, hvis skatterne stiger og stiger og de foranstaltninger, der træffes her — med den motivering, at de skulle garantere en mere rimelig fordeling af skattetrykket — ikke får den virkning, som man med rette kan forlange.

Jeg har tidligere fremdraget, hvordan ligningsloven med nedslagsbeløb for de gamle ikke har virket tilfredsstillende. Jeg har den ene gang efter den anden konstateret, at personer, der egentlig ikke skulle betale mere i skat, end de gjorde året forud, alligevel ryger op i beløb, der for personer med store indkomster måske synes bagatelagtige, men for den skatteyder, der kun har en indtægt på 3 000—4 000 kr., er en stor belastning og for mange synes uoverkommelige og i hvert fald kun kan klares ved, at man pålægger